

7 Δεκεμβρίου 2015

103 χρονών, η Καπαδόκισσα Ζωή Κορτσινίδου θυμάται το χωριό της, τον ξεριζωμό, τον Άγιο Αρσένιο και τον Άγιο Παΐσιο (φωτο, βίντεο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Τα σπίτια ήταν φτιαγμένα από άχυρο και πέτρα και στη σκεπή δεν είχαν κεραμίδι. Δίπλα στο χωριό μας υπήρχε ένα μεγάλο ρέμα και αντίκρυ ένα ψηλό βουνό, στην κορυφή του οποίου βρισκόταν ένα εκκλησάκι. Ήταν αφιερωμένο στην Παναγία και δύσκολα ανεβαίναμε σ' αυτό, αφού δεν υπήρχε δρόμος. Ρεύμα στο χωριό μας δεν υπήρχε, και θυμάμαι τους γονείς μου με τα άλογα να οργώνουν και να σπέρνουν το χωράφι. Λίγο έξω από το χωριό υπήρχε ένας μύλος και δίπλα του ένα γεφύρι. Από αυτό έρχονταν οι Τούρκοι. Όταν τους βλέπαμε φοβόμασταν πολύ, επειδή μας χτυπούσαν».

Από τα κατάβαθα του μυαλού της ανασύρει τις μνήμες της για το χωριό της, τα Φάρασα της Καππαδοκίας, που παιδί άφησε για πάντα κατά τον ξεριζωμό των Ελλήνων της Μικράς Ασίας η Ζωή Κορτσινίδου.

Όσο κι αν τα 103 χρόνια βαραίνουν τις πλάτες της, η κυρία Ζωή θυμάται πολύ καθαρά τον τόπο όπου γεννήθηκε και μιλάει γι' αυτόν με λαχτάρα. Ίσως μέσα στο μυαλό της να γίνεται πάλι παιδούλα και να τρέχει ξανά στα καλντερίμια της πατρίδας της...

Η Ζωή Κορτσινίδου -μία από τους ελάχιστους εν ζωή πρόσφυγες πρώτης γενιάς- γνώρισε στερήσεις, φτώχεια, πόνο, ορφάνια, αλλεπάλληλους ξεριζωμούς, πολέμους και θάνατο. Ωστόσο, με τις πρεσβείες του αγίου Αρσενίου του Καππαδόκη -του Χατζηφεντή όπως τον λέει η ίδια-, ο Θεός την ευλόγησε να χαρεί

μια μεγάλη οικογένεια και να την καμαρώνει σήμερα με το λιγοστό φως των ματιών της.

Ο άγιος, οι Τούρκοι και η ορφάνια

Στενές σχέσεις με την οικογένεια της κυρα-Ζωής είχε ο άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης. Από έξι ετών είχε τον πατέρα της παπαδάκι στην εκκλησία του χωριού. Όταν η μάνα της εγκυμονούσε το πρώτο της παιδί, ο άγιος, στο δρόμο προς τα Ιεροσόλυμα, είχε πει στον παππού και στη γιαγιά ότι η νύφη τους θα γεννήσει αγόρι, το οποίο θα βαφτίσει ο ίδιος Μωυσή, όπως κι έγινε. Από τα Ιεροσόλυμα τότε ο άγιος είχε φέρει κι έναν σταυρό με τίμιο ξύλο, στον οποίο βρίσκει ακόμα παρηγοριά η κυρία Ζωή.

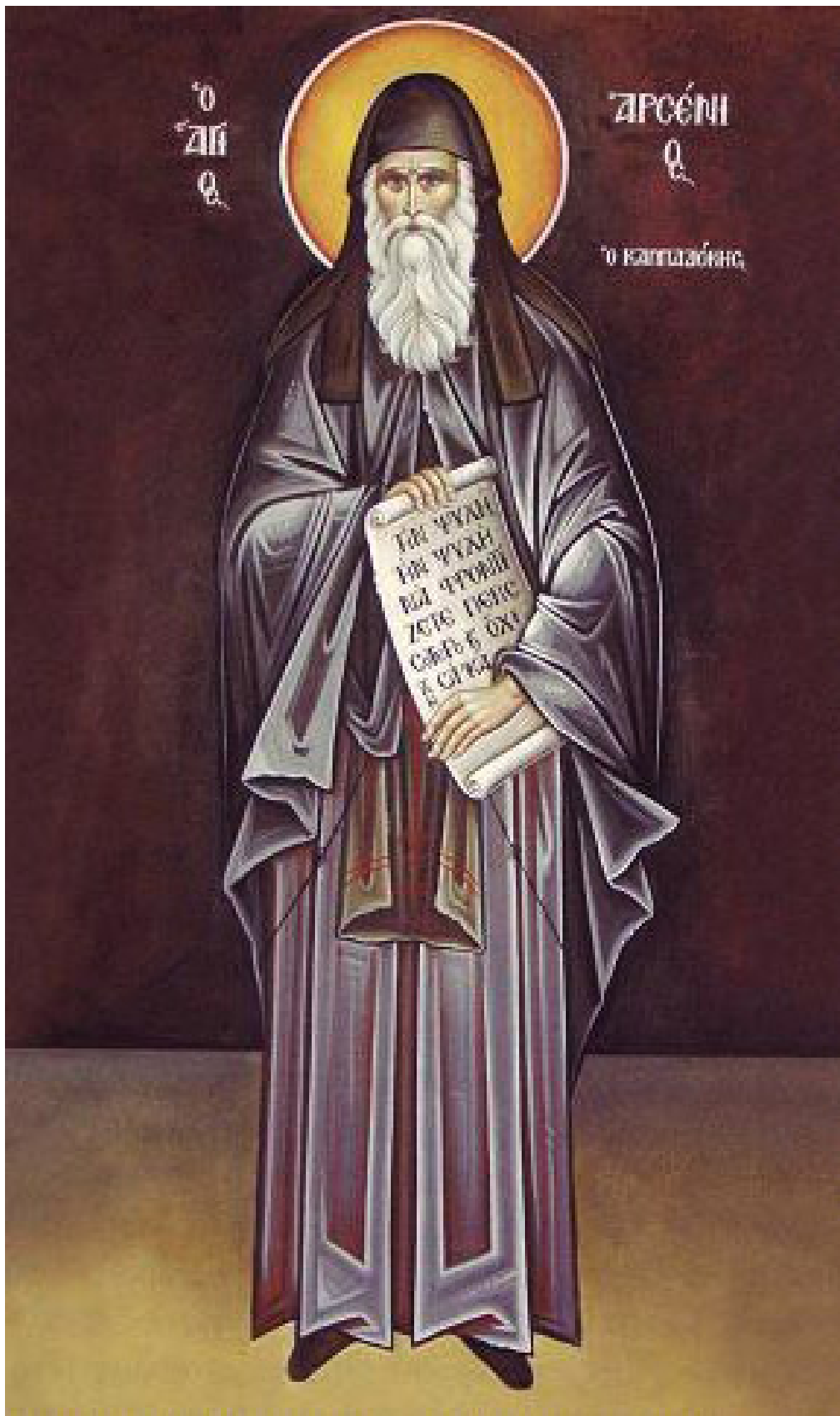

Η φτώχεια χτύπησε σκληρά στα Φάρασα την οικογένεια της Ζωής. Ο πατέρας της θα γινόταν παπάς αν δεν τον προλάβαινε ο θάνατος σε μια μάχη έξω από την Άγκυρα. Η μάνα αναγκάστηκε τότε να πουλήσει πολλά από τα υπάρχοντα της οικογένειας για λίγο σιτάρι και να δουλεύει νυχθημερόν στον αργαλειό. Σε ένα ταξίδι της στην Άγκυρα, όπου πήγε για να πουλήσει κάποια ρούχα, η μικρή Ζωή έχασε και την αδελφούλα της. Η μάνα την είχε εμπιστευτεί σε κάποιους γείτονες, αλλά εκείνοι, για να σταματήσει το κλάμα, τη φοβέρισαν κι εκείνη αρρώστησε από τη στενοχώρια της. Γυρίζοντας από την Άγκυρα, η μητέρα πήγε τη μικρή στον Άγιο Αρσένιο, που είχε την ικανότητα από τον Θεό, αλλά ήταν ήδη αργά. Λίγο καιρό αργότερα πέθανε και η μητέρα της Ζωής· η μικρή και ο αδελφός της έμειναν

ορφανά, φτωχά και με το φόβο των Τούρκων, που έκαναν συχνά ληστρικές επιδρομές στο χωριό.

«Ο Χατζηφεντής μάς έλεγε όταν βλέπουμε Τούρκους στη γέφυρα, να του το λέμε. Εκείνος προσευχόταν και οι Τούρκοι έφευγαν.

»Μια φορά τρεις Τούρκοι ήρθαν στο χωριό για να κλέψουν το σπίτι του. Εκείνος ήταν μέσα, τους άκουσε και άρχισε να προσεύχεται. Ξαφνικά έκλεισε την πόρτα και οι Τούρκοι εγκλωβίστηκαν με το ένα πόδι μέσα και το άλλο έξω. Ήταν θαύμα! Παρακάλεσαν τον άγιο να τους απελευθερώσει και υποσχέθηκαν να μην ξαναέρθουν στο χωριό. Εκείνος τους απελευθέρωσε, τους έδωσε χαρτζιλίκι και δεν ξαναφάνηκαν», λέει η κυρία Ζωή.

Ο ξεριζωμός και η εγκατάσταση στην Ελλάδα

«Θα έρθει μια μέρα που θα φύγουμε από εδώ. Θα χάσει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα. Θα πάμε στην Ελλάδα κι εκεί θα δούμε απρεπή πράγματα», είχε

προφητεύσει ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, όπως θυμάται η κυρία Ζωή. Ως απρέπειες εννοούσε το γεγονός ότι στην Ελλάδα οι γυναίκες δεν φορούσαν τσεμπέρι.

Αυτή η καταραμένη μέρα έφτασε, και οι Τούρκοι έβγαλαν τους Έλληνες στις αυλές των σπιτιών τους λέγοντάς τους να φύγουν γρήγορα από το χωριό. Ο Μωυσής και η Ζωή Κορτσινίδου ξεκίνησαν το χωρίς γυρισμό ταξίδι με έναν θείο τους, παίρνοντας μαζί μόνο ένα καλάθι με λίγα σταφύλια για το δρόμο. Πίσω έμεινε ό,τι είχαν αλλά και τα ιερά βιβλία της εκκλησίας του χωριού, τα οποία ο Χατζηφεντής έθαψε, για να μην τα βεβηλώσουν οι Τούρκοι, σε ένα χωράφι έξω από το εκκλησάκι της Παναγίας.

Όπως θυμάται η κυρία Ζωή, με επικεφαλής τον άγιο Αρσένιο τον Καππαδόκη, αρχικά με άλογα και στη συνέχεια με τρένο μετά από ένα δύσκολο ταξίδι, κατάφεραν να φτάσουν στα παράλια της Μικράς Ασίας. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που αντίκρισε τη θάλασσα, και παραλίγο να είναι και η τελευταία. Ανεβαίνοντας στο πλοίο γλίστρησε και λίγο έλειψε να πέσει στο νερό. Ένα αντρικό χέρι την τράβηξε και η μικρή Ζωή σώθηκε.

«Πεινούσαμε πάρα πολύ, αφού το μόνο που τρώγαμε στο καράβι, μέχρι να φτάσουμε στην Κέρκυρα, ήταν πολύ ξερές γαλέτες».

Μετά από σαράντα μέρες παραμονής στην Κέρκυρα, πέθανε ο άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης, όπως το είχε ο ίδιος προφητεύσει, και οι Φαρασιώτες έχασαν το στήριγμά τους.

Από την Κέρκυρα, που δεν μπορούσε να θρέψει μεγάλο αριθμό προσφύγων, η Πολιτεία τους πήρε γρήγορα και τους μετέφερε στο Χαρμάνκιοϊ (σημερινό [Νέο Κορδελιό](#)) της Θεσσαλονίκης, σε ένα στρατόπεδο. Από εκεί τους πήγαν στο Πλατύ Ημαθίας και τους έβαλαν σε καλύβες από λαμαρίνα. «Το καλοκαίρι η λαμαρίνα έβραζε και το χειμώνα έκανε πολύ κρύο. Ήταν μια περιοχή χωρίς δέντρα και δεν υπήρχε νερό κοντά. Στο Πλατύ πέθαναν πολλοί πρόσφυγες».

Περιπλάνηση χωρίς τελειωμό

Οι Φαρασιώτες έψαχναν το ορεινό τοπίο του χωριού τους. Έτσι έφυγαν από το Πλατύ κι έστησαν τη ζωή τους στα ορεινά πάνω από το Παρανέστι Δράμας. Κύρια ασχολία τους ήταν η καλλιέργεια καπνού. Η Ζωή Κορτσινίδου εγκαταστάθηκε στο χωριό Αετοράχη κι εκεί δημιούργησε τη δική της οικογένεια. Η ειρηνική ζωή όμως δεν κράτησε πολύ, αφού στην Κατοχή οι κάτοικοι ειδοποιήθηκαν να εγκαταλείψουν τα χωριά τους, διότι σύντομα θα κατέφθαναν Βούλγαροι. Η κυρία Ζωή ήταν έγκυος στο τέταρτο παιδί της.

«Άρχισα να φωνάζω σε όλους “ελάτε, έγινε επιστράτευση”. Πήρα τα παιδιά και

ό,τι μπορούσα να μεταφέρω, και κατεβήκαμε στη Χωριστή Δράμας. Μάζεψα και τα ζώα μας και τα παρέδωσα στο στρατό».

Εκείνο το διάστημα έχασε και τον άντρα της. Τον σταμάτησαν κάποιοι Βούλγαροι και του είπαν να κατέβει από το άλογό του για να θάψει έναν Έλληνα, που μόλις είχαν σκοτώσει. Όταν εκείνος αρνήθηκε, οι Βούλγαροι τον χτύπησαν αλύπητα. Στη συνέχεια τον έβαλαν μπρούμυτα πάνω στο άλογο και αυτό τον μετέφερε στο σπίτι. Μετά από δύο μήνες πέθανε.

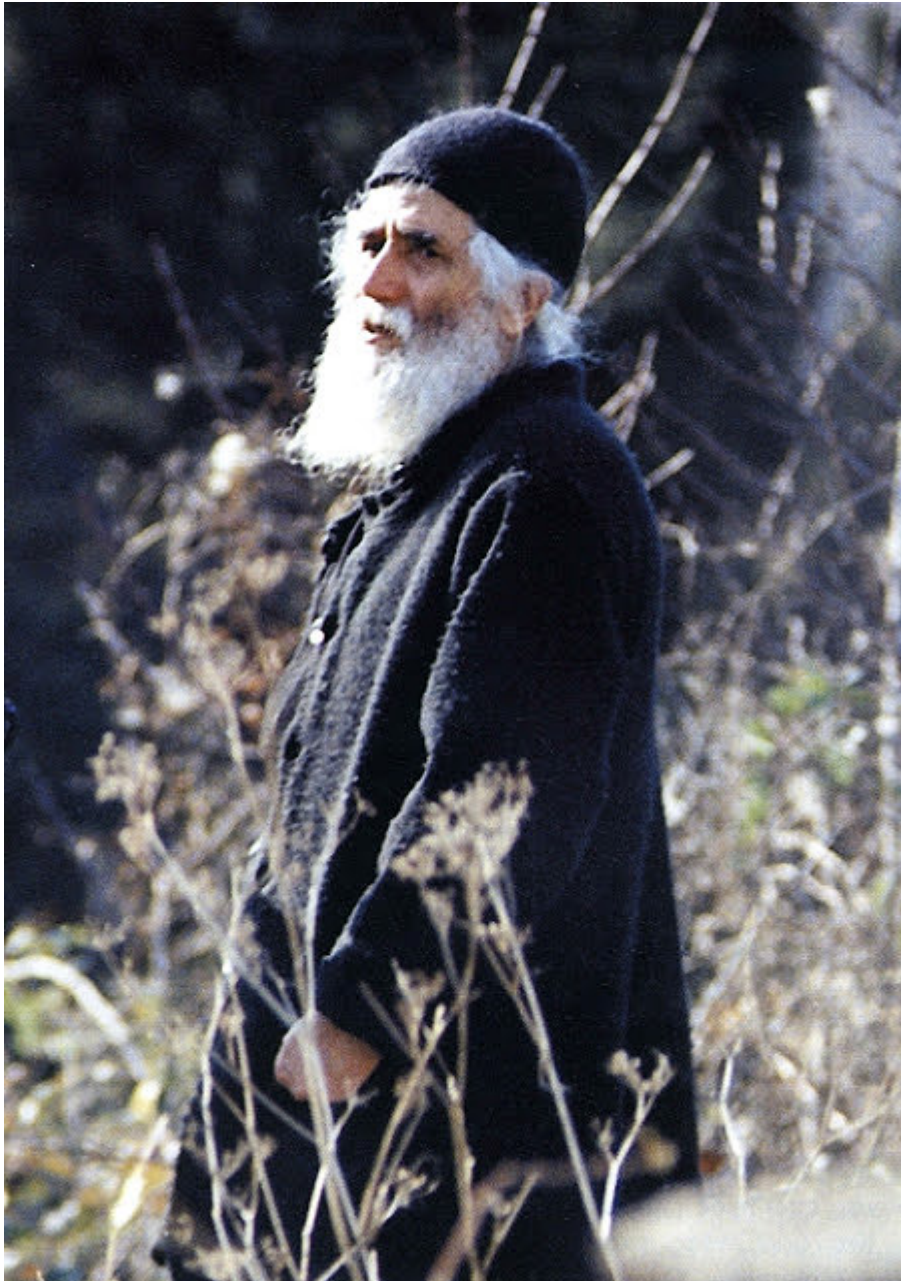

Ούτε στη Χωριστή όμως έμεινε πολύ η οικογένεια. Πήγε στο Γάζωρο Σερρών, όπου για 17 χρόνια η Ζωή δούλεψε ως μαγείρισσα και καθαρίστρια στο τοπικό αστυνομικό τμήμα, για να θρέψει τα παιδιά της. Από το 1967 ζει στη Θεσσαλονίκη μαζί με την κόρη της.

Η συνάντηση με τον Άγιο Παΐσιο

Η κυρα-Ζωή γνώριζε τον άγιο Παΐσιο από παιδί, από τα Φάρασα. Τον ξανασυνάντησε όμως πριν από περίπου είκοσι χρόνια όταν εκείνος ήταν άρρωστος στο [μοναστήρι της Σουρωτής Θεσσαλονίκης](#). Αν και λόγω της ασθένειάς του δεν δεχόταν κανέναν, εκείνη την είδε γιατί ήταν Φαρασιώτισσα. Της έπιασε το χέρι

και μίλησαν για την πατρίδα.

Λίγο πριν αφήσω την κυρα-Ζωή να ξεκουραστεί, την βλέπω να γουρλώνει τα καθαρά της μάτια, να κάνει το σταυρό της και σε δύο φράσεις να συμπυκνώνει τον πόνο και τις πληγές που της άφησε η δύσκολη ζωή της: «Στην προσευχή μου λέω Θεέ μου, εσύ κάνεις κουμάντο σε όλο τον κόσμο. Κάνε τα κράτη να έχουν μυαλό και να σταματήσουν οι πόλεμοι.

»Να μη μένουν τα παιδιά ορφανά και οι γυναίκες νηστικές. Ο πόλεμος είναι καταστροφή. Χάνεις το βιος σου, χάνεις τους ανθρώπους σου. Εμείς το ξέρουμε καλά, γιατί τα περάσαμε όλα»!

Δείτε την κυρία Ζωή να αφηγείται και να τραγουδάει, για το pontos-news.gr

Ρωμανός Κοντογιαννίδης

Πηγή: pontos-news.gr